

Предмет

Неизпълнение на задължения от държава членка — Нарушение на член 7 във връзка с член 11 от Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 г. за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ L 199, стр. 54) — Липса на организиране на открита процедура по възлагане на обществена поръчка преди да се сключи договор между град Кьолн и частно инвестиционно дружество относно наемането от града за фиксиран период от поне 30 години срещу наем в общ размер на над 600 млн. евро на четири панаирни палати, които ще се построят от посоченото частно дружество в съответствие с подробни спецификации

Диспозитив

1. Тъй като град Кьолн е сключил с Grundstücksgesellschaft Köln Messe 15 bis 18 GbR, понастоящем Grundstücksgesellschaft Köln Messe 8-11 GbR договора от 6 август 2004 г., без да приложи процедурата по възлагане на обществена поръчка, предвидена в член 7, параграф 4 и член 11 от Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 година за координиране на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по тези разпоредби.
2. Осъжда Федерална република Германия да заплати съдебните разходи.

(¹) ОВ C 51, 23.02.2008 г.

Решение на Съда (трети състав) от 29 октомври 2009 г. (преюдициално запитване от Regeringsrätten, Швеция) — Skatteverket/AB SKF

(Дело C-29/08) (¹)

(Шеста директива ДДС — Членове 2 и 4, член 13, Б, буква г), точка 5 и член 17 — Директива 2006/112/ЕО — Членове 2 и 9, член 135, параграф 1, буква е) и член 168 — Прехвърляне на дъщерно дружество и на участие в контролирано дружество от страна на дружеството майка — Приложно поле на ДДС — Освобождаване — Доставка на услуги, получени в рамките на сделки по прехвърляне на акции — Възможност за приспадане на ДДС)

(2009/C 312/04)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Regeringsrätten

Страни в главното производство

Жалбоподател: Skatteverket

Ответник: AB SKF

Предмет

Преюдициално запитване — Regeringsrätten — Тълкуване на членове 2 и 4, член 13, Б, буква г), точка 5 и член 17 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1), както и на членове 2 и 9, член 135, параграф 1 и член 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7) — Прехвърляне на дъщерно дружество и на участие в друго дружество от страна на дружество майка с цел реструктуриране на групата — Приспадане на платения ДДС върху доставки на услуги, получени от дружеството майка в рамките на сделките по прехвърляне

Диспозитив

1. Член 2, параграф 1 и член 4, параграфи 1 и 2 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа, изменена с Директива 95/7 на Съвета от 10 април 1995 година, както и член 2, параграф 1 и член 9, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че прехвърлянето от дружество майка на всички акции на изцяло притежавано дъщерно дружество и на остатъчното дялово участие в контролирано дружество, което преди изцяло е притежавало — дружества, на които дружеството майка е предоставяло подлежащи на облагане с данък върху добавената стойност услуги — представлява икономическа дейност, която попада в приложното поле на посочените директиви. Въпреки това, доколкото прехвърлянето на акции може да се приравни на прехвърляне на съвкупност или част от активите на предприятие по смисъла на член 5, параграф 8 от Шеста директива 77/388, изменена с Директива 95/7, или по смисъла на член 19, първа алинея от Директива 2006/112 и при условие че съответната държава членка е използвала предвидената в тези разпоредби възможност, тази сделка не представлява икономическа дейност, която подлежи на облагане с данък върху добавената стойност.
2. Прехвърляне на акции като разглежданото в главното производство трябва да е освободено от данък върху добавената стойност на основание на член 13, Б, буква г), точка 5 от Шеста директива 77/388, изменена с Директива 95/7, както и на основание на член 135, параграф 1, буква е) от Директива 2006/112.

3. Правото на приспадане на платения данък върху добавената стойност по получени доставки на услуги за целите на прехвърляне на акции възниква на основание на член 17, параграфи 1 и 2 от Шеста директива 77/388, изменена с Директива 95/7, както и на основание на член 168 от Директива 2006/112, ако е налице пряка и непосредствена връзка между свързаните с получените доставки разходи и цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице. Запитващата юрисдикция следва да определи, като вземе предвид всички обстоятелства, при които са осъществени разглежданите в главното производство сделки, дали направените разходи може да бъдат включени в цената на продаваните акции, или са част само от елементите, формиращи цената на доставките в рамките на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице.
4. Обстоятелството, че прехвърлянето на акции се извършва чрез няколко последователни сделки, не влияе върху отговора на предходните въпроси.

(¹) ОВ С 79, 29.3.2008 г.

Решение на Съда (трети състав) от 29 октомври 2009 г. (преюдициално запитване от Tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette, Люксембург) — Virginie Pontin/T-Comalux SA

(Дело C-63/08) (¹)

(„Социална политика — Закрила по време на работа на бременни работници и на работнички родилки или кърмачки — Директива 92/85/ЕИО — Членове 10 и 12 — Забрана за уволнение в периода от началото на бременността до края на отпуска по майчинство — Съдебна защита на правата, произтичащи за страните в процеса от общностното право — Равно третиране на мъжете и жените — Директива 76/207/ЕИО — Член 2, параграф 7, трета алинея — По-неблагоприятно третиране на жена, свързано с бременност или с отпуск по майчинство — Ограничаване на способите за защита на жените, уволнени през периода на бременността“)

(2009/C 312/05)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette

Страни в главното производство

Ищец: Virginie Pontin

Ответник: T-Comalux SA

Предмет

Преюдициално запитване — Tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette — Тълкуване на членове 10 и 12 от Директива 92/85/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за

въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето по време на работа на бременни работнички и на работнички родилки или кърмачки (ОВ L 348, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 3, стр.3) и на член 2 от Директива 76/207/ЕИО година относно прилагането на принципа на равното третиране на мъжете и жените по отношение на достъпа до заетост, професионалната квалификация и развитие, и на условията на труд (ОВ L 39, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр.164) — Обхват на защитата по съдебен ред на бременна работничка, потърпевша от уволнение — Съвместимост с посочените по-горе директиви на национална правна уредба, която обвързва правото на бременната работничка да предяви съдебен иск с предварително определени кратки срокове от 8 съответно 15 дни и която ограничава предмета на това право на иск до запазване на трудовото правоотношение или до възстановяване на предишната работа на уволнената работничка в предприятието, като се изключва присъждане на евентуално обезщетение

Диспозитив

1. Членове 10 и 12 от Директива 92/85/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за въвеждане на мерки за насърчаване подобряването на безопасността и здравето по време на работа на бременни работнички, на работнички родилки или кърмачки (Десета специална директива по списъла на член 16, параграф 1 от Директива 89/391/ЕИО) трябва да се тълкуват в списъл, че допускат законодателството на държава членка да предвижда специален способ за защита във връзка със забраната за уволнение на бременни работнички и на работнички родилки или кърмачки, прогласена в споменатия член 10, който се упражнява съгласно специфични за него процесуални правила, доколкото последните не са по-неблагоприятни от тези, които уреждат сходни вътрешноправни способи за защита (принцип на равностойност), и не са формулирани, така че да правят практически невъзможно упражняването на правата, предоставени от общностния правен ред (принцип на ефективност). Петнадесетдневен преклузивен срок като установения в член L 337 1, параграф 1, четвърта алинея от люксембургския Кодекс на труда явно не може да отговори на това условие, което все пак запитващата юрисдикция трябва да провери.
2. Член 2 от Директива 76/207/ЕИО на Съвета от 9 февруари 1976 година относно прилагането на принципа на равното третиране на мъжете и жените по отношение на достъпа до заетост, професионалната квалификация и развитие и на условията на труд, изменена с Директива 2002/73/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 година, във връзка с член 3 от същата изменена Директива 76/207 трябва да се тълкува в списъл, че не допуска законодателство на държава членка като въведеното с член L 337 1 от люксембургския Кодекс на труда, насочено специално към защитата, предвидена в член 10 от Директива 92/85 при уволнение на бременни работнички, на работнички родилки или кърмачки, което лишава бременната работничка или служителка, на която е наложена мярка „уволнение“ през периода на бременността, от правото да подаде иск за обезщетение, при условие че всички други уволнени работници или служители разполагат с право на такъв иск, когато подобно ограничаване на способите за защита представлява по-неблагоприятно третиране на жена, свързано с бременност. Такъв би бил по-специално